

MARTA MINGUELLA RAFECAS

ASSASSINAT A Highburn

PREMI RAMON MUNTANER 2025

MARTA MINGUELLA RAFECAS

ASSASSINAT A Highburn

PREMI RAMON MUNTANER 2025

Fanbooks

© del text, Marta Minguella Rafecas, 2025
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

El jurat del 40è Premi Ramon Muntaner va estar format
per Dolors Cabrera, Patrizia Campana, David Cirici,
Xavier Gual i Anna Pardos (Mixa)

Primera edició: setembre del 2025
ISBN: 978-84-10028-67-8
Dipòsit legal: B. 14.209-2025
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre procedeix de boscos
gestionats de forma sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre
contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm
que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors
perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb
CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 /
93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de
qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o
tecnologies d'intel·ligència artificial..

Capítol 1

Fáilte

Benvinguda

LA FREYA NO HAVIA ESTAT MAI el que s'esperava d'ella, iquina sort.

Durant els primers anys, ho havia intentat. S'havia entaforat en els vestits de puntes que li comprava la seva mare, havia mirat de seure quieta, en silenci, no fer-se notar, no ser una molèstia, atendre a l'escola, i no ser, en cap aspecte, una persona destacable.

Havia fracassat. Si cridar l'atenció només era acceptable quan eres divina i perfecta, ella ho aconseguia ficant la pota. Si el caminar havia de ser elegant i fluid, no sabia mai on posar els peus. I si t'havies de guardar el que pensaves i ser educat amb tothom, especialment amb les persones més insuportables, havia nascut amb el do d'una llengua que es deixava anar sola i deia el que li venia de gust sense deixar-li temps per reflexionar.

I no volia reflexionar, en realitat. Si no podia ser el somni dels seus pares, només li quedava una opció.

—Freya, para de fer això amb els dits, vols?

Remugant, va ofegar un badall, encara mig adormida del viatge des de l'aeroport. S'havia posat a repicar a sota de la finestra amb els dits, com si toqués el piano. Era evident que els seus pares estaven pendents del que feia o deixava de fer. Per variar.

—Vostè perdoni —va deixar anar.

Els nervis, almenys, no eren només cosa seva. Si en Richard Robinson, el seu pare, detestava una cosa era que li capginessin els plans, i arribar tard a la Molt Important Reunió de Balanç Anual dels Socis Fundadors de l'Empresa definitivament no era en la seva idea del que li havia d'aportar el dia. I quan en Richard Robinson estava irritat, no parava fins que ho havia contagiats a tot aquell que tenia a prop. L'única persona immune als seus canvis d'humor era l'Aisha, mare i malson particular de la Freya, que en aquell moment es mantenia impassible al seient del mig, com una muralla entre dos mars agitats.

La Freya es va quedar un moment observant-los. Els cabells fins aleshores castanys del seu pare començaven a emblanquinar-se ara que s'acostava a la cinquantena, tot i que la cabellera llisa de la mare seguia sent com sempre d'un color més fosc sense que hagués hagut de recórrer a tints. Va abaixar la mirada i va veure que tenien les mans enllaçades, amb la pell clara d'ell i la fosca d'ella en marcat contrast. Llavors es va mirar la seva pròpia mà, una barreja dels dos tons, tot i que s'acostava més al de la mare. Era l'Elodie, qui s'havia quedat el color del pare i passava més desapercebuda. L'Oli-ver i ella destacaven com una mosca en un pastís de casament.

—Per fi —va dir finalment el pare de la Freya, amb cara d'exasperació.

El taxi va reduir la velocitat en travessar la portalada dels terrenys de l'hotel. El pàrquing ja estava farcit de cotxes elegants amb matrícula irlandesa, que contrastaven amb el verd dels boscos i els prats que envoltaven l'edifici.

—Benvinguts! —va dir una veu esbufegant des de l'altre costat del taxi, on la porta s'havia obert—. Els estàvem espe...

—El vol s'ha endarrerit! —va exclamar el seu pare men-

tre sortia esperitat del vehicle—. Cinc hores! Totalment inacceptable!

La porta de la Freya també es va obrir i ella en va sortir amb tota la calma que va ser capaç de conjurar mentre sentia de fons com el pare explicava la història tràgica que els havia portat a quedar-se a l'aeroport esperant tot el matí. Es va girar de cara al cotxe, intentant no demostrar excessiva emoció, per poder observar en tota la seva esplendor l'edifici imponent on acabaven d'arribar.

El castell de Highburn.

Quan era petita, n'havia memoritzat la història i, de la mateixa manera, en coneixia cada volta, cada finestra, cada sala. Les parets de pedra grisa s'allargaven desenes de metres, i s'alçaven com espadats per acabar amb merlets o teulades de colors rogencs. Al seu voltant, camps de verd s'estenien fins a arribar a zones boscoses, ben cuidats, sense ni un bri de gespa fora de lloc. Tot i haver convertit l'edifici en un hotel, els propietaris n'havien respectat l'estil, i endinsar-s'hi era com anar enrere en el temps. Aquelles parets portaven el pes de mil històries. I la Freya s'hi sentia còmoda, entre històries. Si pogués passar la setmana explorant i perdent-se en la propietat en lloc d'assistir a actes avorrits i veure com el seu germà muntava a cavall, serien uns dies perfectes.

—Ja era hora. Si es descuiden, arribem a mig sopar.

La Freya va fer una ganyota mentre l'Oliver, que acabava de sortir del segon taxi que els havia portat de l'aeroport, es parava a una distància prudencial d'ella. S'havia posat uns pantalons curts de color cru i el seu polo preferit, que el feia semblar menys esquifit i exactament tan adinerat com era. La Freya no era persona d'apostar, però si l'haguessin obligat a fer-ho hauria jurat que l'última vegada que s'havien acostat a menys d'un metre era quan compartien úter divuit anys enrere.

—Tampoc no hauria estat malament. Una bona entrada triomfal no fa mai nosa.

L'Elodie, la germana gran, es va aturar enmig de tots dos i es va posar unes enormes ulleres de sol. Darrere d'ella, com sempre, hi anava el seu promès, en Theo Stevens, que va haver d'esquivar els dos nois joves que descarregaven les maletes per arribar on eren els altres.

—Què hi feu, aquí parats? —va preguntar en Rick des de la porta—. Contemplant el paisatge?

—Au, vinga, nois, aneu entrant —va instar-los l'Aisha, acostant-se des de darrere—. Tenim poc temps.

La Freya va mirar enrere, cap als treballadors de l'hotel, però abans que pogués saludar-los com feia de vegades (tot i que rarament li tornaven la salutació), l'Elodie la va estirar del braç i la va arrossegar cap a la recepció.

Encara que hi havia estat mil vegades, va haver de parpejear un parell de cops per acostumar-se a la imatge de davant seu. Arreu on mirava, tot era vermell. Les cortines oberes que envoltaven les finestres, les butaques amb estampats daurats que devien estar passats de moda quan la reina Victòria va pujar al poder... Feia temps que s'havia adonat que la idea d'estètica de l'alta societat passava per agrupar tot d'objectes del mateix color i entaforar-los en una mateixa sala. I si tenien estampats lletjos, millor.

—Benvinguts! Els estàvem esperant!

La Freya va notar com es relaxava amb el so d'aquella veu. En William Connolly havia estat conserge en cap de l'hotel des que hi havien començat a anar, abans que la Freya hagués nascut, i amb els cabells ja blancs repentins, un bigoti fi i el somriure que li accentuava encara més les arrugues de l'edat, era una alenada de familiaritat en aquell lloc generalment hostil.

—Senyor Connolly, m'alegro de veure'!! —va fer el seu

pare amb aire exasperat—. Pensava que no arribaríem mai. L'avió ha sortit tard. Cinc hores! Una incidència totalment inacceptable. I ara hem arribat pràcticament a l'hora de la reunió!

El conserge el va mirar amb els seus ulls blaus que no es perdien ni un detall sense deixar de somriure i va fer que sí amb el cap.

—En aquest cas, no hi ha temps per perdre. Segueixin-me, que els acompanyaré a les seves habitacions jo mateix —va fer sortint de darrere de recepció.

—Ja era hora —va deixar anar l'Oliver entre dents.

—Una mica d'eficiència, finalment! —va exclamar en Rick abans de seguir-lo amb satisfacció.

La Freya els va deixar passar, i es va adonar que el senyor Connolly ranquejava una mica, cosa que tampoc no era estranya, amb l'edat que tenia. Li va venir un pensament terrible. Què passaria quan es jubilés i marxés d'allà? Qui l'ajudaria, a ella, a escapar-se de tant en tant?

—I vostè com està, senyor Connolly? —va preguntar la mare mentre caminaven cap a l'ascensor principal, com si li hagués llegit el pensament—. Sempre que venim els posem el castell cap per avall!

—És un plaer tenir-los aquí, que són coneguts i sabem que són bons hostes —va fer en to alegre—. Però gràcies per pre...

—Han arribat els Wilson? —va tallar-lo l'Oliver posant-se al seu costat.

L'Elodie va fer una rialleta que va convertir en tos quan l'Aisha es va girar cap a ella. El conserge va prémer el botó de l'ascensor i va respondre com si no hagués passat res.

—Aquest matí, puntualment.

L'Oliver es va posar vermell, i la Freya es va mossegar la llengua per no rebre un avís semblant al de la seva germa-

na, que clarament tenia tota la intenció de martiritzar-lo els dies que fossin allà. Millor.

—I tu què mires? Res a comentar?

Fins que no van passar uns quants segons de silenci, la Freya no es va adonar que la seva germana li parlava a ella, amb les celles alçades i els braços encreuats. Va fer un somriure angelical per tornar-li la mirada, i va dir en un cert to de desafiament:

—I ara. Només trobo que has triat un barret molt bonic.

L'Elodie es va posar la mà a l'ala enorme d'aquella cosa horrible que portava al cap i que, de sobte, s'havia convertit en el centre de les mirades, amb cara de dubtar per primera vegada de les seves tries estilístiques. El conserge va prémer el botó del primer pis sense dir res, i les portes es van tancar amb tots a dins. Els germans discutint, en Theo callat, la mare dedicant-los mirades severes i el pare al seu món, sense adonar-se de res.

Ara sí que eren unes vacances familiars.

Les butaques dels passadissos eren vellutades, de colors terrosos, i estaven repartides en zones amples, de cara a les finestres, amb vistes sobre el llac i els camps del voltant. La Freya es va quedar un moment dreta, mirant-los, amb la sensació d'estar apartada de tot i de tothom. Ni un poble ni una casa perduda, només natura i el castell al mig. Era solitari, però de manera positiva, d'aquella que et permet respirar.

Llàstima de la companyia.

Es va asseure a la butaca que li quedava més a prop, esperant que arribessin els altres per acompanyar el seu pare a la reunió de socis. El pitjor, es va recordar, encara no havia arribat. Quan tornessin a la planta baixa, no només seria la família, la que hauria d'aguantar, sinó que s'aniria trobant el

grup sencer, tot d'esnobs arrogants que no perdrien l'ocasió de retreure-li que no hi estava a l'alçada.

Va deixar descansar el seu volum llegit i rellegit de *Ricard III* sobre la falda i va tancar els ulls. Semblava mentida que portés tota la vida navegant en aquelles aigües i continués naufragant. I ja feia temps que ho havia acceptat, que no hi encaixava. Només li hauria agradat trobar la manera que la deixessin tranquil·la d'una vegada per totes. Això sí que hauria estat bé.

Va ser vagament conscient que apareixia la seva família, amb el pare estressat perquè feia tard, i es va deixar guiar, sense pensar gaire, mentre internament era en un altre lloc, un univers en què no se la culpava per existir.

—I per què havia de venir, jo, també? —va remugar l'Oli-ver mentre encreuava els braços.

—Per saludar —va fer la mare—. Per ser ben educats.

—Però si no ens deixa ni entrar a la reunió... —va queixar-se l'Elodie a continuació.

—No hi tornem —va avisar el pare, posant-se bé la corbata.

La Freya, sense dir res, va aferrar bé el seu llibre, mentre pensava que el millor que li podia passar era que seguissin discutint. Amb sort, aviat podria endinsar-se en la lectura. Shakespeare sempre la posava de bon humor.

—És que és injust! —va exclamar l'Elodie—. M'he graduat amb la millor mitjana de la meva promoció i m'han agafat en una de les firmes d'advocats més importants del país. Per què no puc aprendre dels millors? Prometo que no diré res!

—Perquè tu saps de lleis, no d'economia, i perquè és una reunió dels socis fundadors —va replicar ell—. Quan es va fundar l'empresa, que jo recordi, tu no existies.

—La Ruby no n'és fundadora —va tornar-s'hi ella.

—Ja n'hi ha prou —va fer la mare, amb calma però amb fermesa—. Aquestes coses es comenten en privat. Si la decisió està presa, ja està presa. I tu, no et repengis a la paret, que t'arrugaràs la jaqueta.

Amb un esbufec, la Freya es va apartar una passa. Es va posar a mirar al seu voltant, preguntant-se on era tota la resta de gent; especialment la senyora Basu, l'anciana del grup, amb qui solia parlar perquè era de lluny la persona més interessant de la trobada. Llavors, es va sentir una rialla a dins de la sala.

—Rick! —va exclamar una veu enrogallada que tots coneixien prou bé—. Home, ja ens pensàvem que no arribaves! Ens volies deixar amb ganes de més, eh?

Les espatlles de la Freya es van relaxar en veure l'home que s'acostava a ells amb els braços oberts, rient i mostrant aquella actitud satisfeta de les persones que tenen el món als peus i ho saben. Portava els escassos cabells foscos engominats i estilats de manera que la calvície li quedés amagada, i tot i que no es podia dir que fos convencionalment atractiu, tenia una mirada intel·ligent que captava l'atenció. L'Edmund Wilson, responsable actual de l'empresa a Escòcia, no era la seva persona preferida del món, i tothom sabia que la paraula «humilitat» no apareixia al seu diccionari. Tenint en compte la fauna que corria per allà, però, era una companyia prou decent.

—No m'ho hauria perdut per res del món, si hagués calgut hauria arribat nedant! —va respondre-li el seu pare entre riures, com si en fos capaç.

—I, com sempre, vas ben acompanyat. Si hagués tingut la teva bona vista des del principi, ara mateix no tindríem una bruixa rondant per Highburn —va sentenciar fent un cop de cap en una direcció indefinida.

Els llavis de la Freya es van corbar en un somriure abans

que tingués temps de controlar-los. No va semblar que els seus pares se n'adonessin, però l'Edmund va mirar cap a ella un instant abans de centrar l'atenció en els altres. Va tornar a obrir els braços per abraçar també la mare, tot i que ella li va allargar la mà, acompanyant el gest amb un somriure elegant. La Freya va posar els ulls en blanc.

—Un plaer veure't, Edmund —va dir l'Aisha, mentre ell li agafava la mà amb expressió contrariada—. No hi és, la Nora?

—Oh, té migranya, per variar. És a l'habitació.

—Edmund! —va exclamar l'Elodie amb simpatia, també allargant-li la mà—. Això no seria una festa sense tu. Ja coneixes en Theo, el meu promès, oi?

—I tant! —va dir ell encaixant-li la mà amb més força de la que el noi esperava i sacsejant-lo—. Vaja, nano, t'hauem de donar un bon sopar, veig!

En Theo va somriure educadament mentre durava l'encaixada, però quan es van deixar anar i després de recol·locar-se les ulleres, les seves mans van anar directes a la part inferior de l'americana, que realment li quedava enorme. Agafant-la amb tanta força que els nusos se li van posar una mica blancs, se la va estirar avall, ja fos per posar-se-la bé, pels nervis o per una combinació de totes dues coses. Afortunadament per a ell, l'atenció del senyor Wilson es va desviar cap a l'Oliver, a qui va picar l'esquena amb força.

—I aquí tenim l'hereu! Però no és el vell Edmund qui vols veure, oi? No pateixis, que l'Ainsley no trigarà a aparèixer —va fer, picant-li l'ullet, tot i que es va posar dret i es va tensar de sobte just després—. Em sembla que serà millor que entri. Ens veiem després, Rick. Aisha...

La Freya va arrufar les celles, però quan va veure qui s'acostava des del final del passadís, va entendre la seva fugida. Eren els altres dos socis: en Sahib Agarwal, encarre-

gat de la secció d'Irlanda del Nord, i la Ruby Harris, que a part de portar l'empresa a Gal·les, comptava amb el títol d'antiga senyora d'Edmund Wilson entre els seus guardons.

O com a ella li agradava anomenar-los, la Bruixa de l'Oest amb el seu mico alat personal.

—Sahib, Ruby! Esteu esplèndids! —va exclamar el pare.

La dona va prémer els llavis en el que, en el seu univers paral·lel, potser era un somriure, i en Sahib va mantenir la seva expressió apàtica habitual. La Freya va intentar allunyar-se'n a poc a poc, però va notar la mirada de la seva mare a sobre i es va quedar clavada al lloc.

—Oliver, nano, ja m'han dit que t'han acceptat a Economia —va dir en Sahib en to neutre, mentre la Ruby mantenia aquell intent de somriure—. Enhorabona.

—Preparant-se per mantenir el prestigi del cognom Robinson! —va fer el pare amb orgull.

—I la Freya farà Dret a Oxford, com la seva germana —va explicar la mare.

A la Freya se li va tallar la respiració, i va fer un gran esforç perquè semblés que seguir els passos que li havia marcat la família era la seva gran il·lusió a la vida. Llavors, la Ruby es va avançar i va fer amb veu afectada:

—Ah, tens raó, ja veig que la feréstega domada ha decidit dignar-nos amb la seva presència.

La feréstega domada. S'havia preparat la frase a casa per insultar-la fent referències a Shakespeare? Tan avorrida era, la seva vida?

Ignorant l'atenció dels altres, la Freya va fer tan bona cara com va poder.

—És que sabia que hi series, Ruby. No podia deixar perdre l'ocasió de sentir comentaris tan aguts com els teus.

—Com està el teu nou marit, Ruby? —va fer la seva mare

ràpidament abans que ningú tingués temps de res—. Des del casament que no l'hem tornat a veure!

La senyora Harris les va mirar alternativament, analitzant el posat de totes dues com si estigués decidint si tenia ganes de seguir punxant o preferia aprofitar l'escapada. Finalment, després de dedicar una última llambregada a la Freya, va fer un pas cap a l'Aisha. Immediatament, en Sahib va fer el mateix, com una ombra.

—Està perfectament, gràcies per preguntar. Això de viatjar no ho porta bé, per això s'ha quedat a casa, amb en Bentley.

Sí, segur que és això, va pensar la Freya, dubtant que la relació de la Ruby i el seu nou marit, que hauria pogut ser el seu fill, fos real.

—Sigui com sigui, hauríem d'entrar, oi? Suposo que *aquell* ja és a dins —va afegir la dona amb cara de fàstic.

En Sahib va fer que sí amb el cap com a única resposta, i es va apartar perquè la Ruby pogués passar.

—Que vagi bé la reunió —va dir l'Aisha amb una mirada significativa al seu marit, que, tenint en compte com els havia fet córrer, no semblava que tingués gaires ganes de ser-hi.

La Freya no es va esperar que entressin. Dissimulant tant com va poder, es va començar a allunyar fent marxa enrere pel passadís, imaginant la biblioteca del castell, on tenia previst tancar-se fins a l'hora de sopar.

—És injust —va fer l'Elodie—. Deixarà entrar abans aquest idiota que a mi.

—Eh, a qui dius idiota? —es va ofendre l'Oliver, anant cap a ella.

—A ningú —va respondre la mare, tot i que l'Elodie va moure la boca silenciosament mentre deia clarament «a tu»—. Freya, es pot saber on vas?

La Freya va fer una ganyota, just a la cantonada del passadís i a un pas de poder desaparèixer de la seva vista.

—A l'habitació. A desfer la maleta —va respondre sense parpellejar.

—Ah, no, ni parlar-ne. Hem dit que anàvem a veure l'Oliver muntar a cavall.

La Freya va fer la seva millor cara d'indignació.

—Però...

—Però res. Som una família, hem d'estar units.

Si anar a veure l'Oliver córrer d'un cantó a l'altre d'una pista sobre un pobre animal explotat l'hagués d'unir més a ell, va pensar la Freya, a hores d'ara ja serien inseparables. Tot i això, no hauria servit de res discutir. Sense deixar temps perquè l'hi tornessin a dir, es va esmunyir entre els seus germans per anar cap a la sortida, esperant poder trobar un racó tranquil.